

Варто відзначити, що економічний внесок сектору туризму знаходиться перед великими можливостями з одного боку і під загрозою, з іншого, через тиск конкуренції та самовдоволення щодо постійної привабливості Європи.

Також, існує різноманітна політика, що впливає на туризм, зокрема, в першу чергу це – безпека; візові режими; оподаткування; захист прав споживачів і пасажирів; робочі місця та зростання; транспортна інфраструктура; екологічний менеджмент; енергія; зовнішні відносини; внутрішні інвестиції. Прогрес більшості вітчизняних суб'єктів туристичної діяльності буде важким у воєнний та повоєнний періоди в Україні, оскільки компетентність у сфері туризму розподіляється на місцевому, національному та європейському рівнях.

Щоб досягти успіху, туризм має бути пріоритетом України на вищому рівні. Інтереси суб'єктів господарської діяльності індустрії туризму та профільних міністерств і політиків мають бути узгоджені, щоб потенціал туризму міг бути реалізований. Це спричинить ефективну розробку стратегічної політики та її координацію, яка включає відповідні консультації з суб'єктами туристичної діяльності.

Література:

1. РИНОК ПРАЦІ УКРАЇНИ 2022–2023: стан, тенденції та перспективи. URL: https://solidarityfund.org.ua/wp-content/uploads/2023/04/ebrd_ukraine-lm-1.pdf (дата звернення 28.11.2023)
2. NET Manifesto. URL: <https://net-tourism.eu/manifesto> (дата звернення 28.11.2023).

Слободянюк П.М., здобувач гр. УФЕБ-22М
Фомічов К.С., канд. юрид. наук., доцент
Центральноукраїнський національний технічний університет
м. Кропивницький, Україна

ПРОЄКТНИЙ ПІДХІД В ДІЯЛЬНОСТІ НЕПРИБУТКОВИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Ефективність сучасного управління проектами як трансформаційної технології була продемонстрована в усьому світі через його здатність успішно впроваджувати складні програми та проекти для організацій різного спрямування, в тому числі неприбуткових.

Впровадження проектного підходу значною мірою покладається на широкий спектр інструментів, технологій і знань. Ці ресурси необхідні для досягнення оптимальних результатів у плануванні та виконанні проекту. Розуміння проектного підходу вимагає глибокого володіння методологією управління проектами, а також різними технологіями та інструментами. Основні сфери уваги включають мережеве планування, управління ресурсами, управління часом і витратами, контроль якості та управління ризиками проекту [1].

За визначенням С. Д. Бушуєва, управління проектами передбачає застосування знань, навичок, методів та інструментів для ефективного управління та виконання завдань проекту з метою виконання вимог і бажань усіх стейкхолдерів [2].

Управління проектом виходить за межі конкретного проекту, охоплюючи низку завдань управління, організаційних дій, методів і ресурсів, які спрямовані на досягнення загальної мети всієї діяльності проекту.

Перехід від традиційного проектного підходу до моделі управління проектним циклом у неприбуткових організаціях є відповіддю на наявність різноманітних негативних факторів, які перешкоджали ефективній реалізації креативних ідей у цій сфері. Ці фактори включають: погано аргументоване та неоднозначне визначення проблеми; нечітке визначення цільової групи; відсутність посилення на минулий досвід вирішення подібних проблем як на місцевому, так і на міжнародному рівнях; відсутність прогнозу результатів зусиль з вирішення проблеми; слабкий розвиток цільових структур; відсутність логічного

зв'язку між проблемою та завданнями програми; нездатність виміряти й оцінити здійсненність цілей і завдань проекту; невідображення переваг, отриманих від цілей; неадекватна оцінка програм/проектів та показників оцінки; відсутність аналізу ризиків для проектів і програм; а також невизначеність і загальність результатів, отриманих від впровадження проекту та програми.

Таким чином, усунувши вищезазначені проблемні чинники, вітчизняні неприбуткові організації мають всі передумови для ефективного застосування проектного підходу у своїй діяльності, що дасть змогу не лише забезпечити самоокупність, а й принесе соціальну вигоду на відповідних територіях реалізації їх проектів.

Література:

1. Кириченко О. (2021). Впровадження програмно-проектного підходу до управління розвитком підприємств в сучасних умовах. Вчені записки Університету «КРОК», (4(64), 120–128. <https://doi.org/10.31732/2663-2209-2021-64-120-128>
2. Бушуєв С. Д., Морозов В.В. Динамічне лідерство в управлінні проектами: монографія. Київ: Ділова Україна, 2000. 312 с.
3. Управління проектами розвитку: навчально-методичний посібник. Київ: ДП «Укртехінформ», 2013. 291 с.

Сокол О.О., ст. гр. ПА – 22 МЗ

Левченко А.О., кандидат економічних наук, професор
Центральноукраїнський національний технічний університет

ФОРМУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ

Забезпечення довгострокового розвитку територій вимагає розробки та реалізації стратегії соціально-економічного розвитку.

Замість традиційної теорії регіонального розвитку на сучасному етапі, в процесі стратегічного управління регіоном, мають враховуватися міжрегіональна конкуренція, інноваційний розвиток регіону та територіально-кластерний підхід, які стали теоретичною основою сучасної регіональної політики. Тобто вважається, що довгостроковий розвиток регіону відображає комплексний процес розвитку. При цьому враховується країна або група країн, а також регіональний вплив і наслідки економічних перетворень.

Поряд з цим, сучасний підхід до регіонального розвитку означає, що розвиток забезпечує позитивну динаміку якості і рівня населення і створює умови для стійких і збалансованих репродуктивних процесів в регіоні з урахуванням оцінки його потенціалу і взаємного впливу багатьох факторів.

Досліджуючи регіон як складову системи національної економіки, можна сформулювати концепцію стратегічного управління розвитком регіону, як процесу зміни економічної системи, спрямованого на підвищення рівня життя населення, забезпечення стабільності поточної і майбутньої економічної системи, а також сприяє зміцненню конкурентоспроможності регіону.

Великий тлумачний словник сучасної української мови трактує стратегію як мистецтво економічного, політичного і соціального управління, яке має визначати основний напрямок їхніх дій і вчинків [1, с.1399].

У той же час стратегія економічного розвитку регіону є загальним напрямком для досягнення цілей, якісь узагальнені моделі дій, необхідні для досягнення цілей управління, поставлених на основі обраних критеріїв (показників) і ефективного розподілу ресурсів.

Стратегія розвитку регіону вимагає своєї розробки як з точки зору забезпечення ефективної мобілізації ресурсів, так і позиції виконання нормативно-правових вимог щодо розробки та реалізації стратегії розвитку області.